

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 46/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mularčík a partneri, s. r. o., Námestie M. Benku 15, Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Ondreja Mularčíka, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 44 C 167/2007 z 9. apríla 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 800/2014 z 19. januára 2015, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mularčík a partneri, s. r. o., Námestie M. Benku 15, Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Ondreja Mularčíka, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 44 C 167/2007 a jeho rozsudkom sp. zn. 44 C 167/2007 z 9. apríla 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 800/2014 a jeho rozsudkom sp. zn. 6 Co 800/2014 z 19. januára 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol účastníkom konania o určenie neplatnosti kúpnych zmlúv a určenie vlastníctva k nehnuteľnosti vedeného okresným súdom pod sp. zn. 44 C 167/2007 v procesnom postavení odporcu v 2. rade. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 44 C 167/2007 z 9. apríla 2014 určil neplatnosť štyroch postupne uzavretých kúpnych zmlúv, predmetom ktorých bol prevod bytu spolu so spoluvlastníckym podielom k spoločným častiam a zariadeniam bytového domu a k pozemku nachádzajúcemu sa na ulici [REDAKOVANÉ], a určil, že predmetný byt aj so spoluvlastníckymi podielmi na dome a pozemku patrí do dedičstva po [REDAKOVANÉ], ktorý bol predávajúcim podľa v poradí prvej kúpnej zmluvy. Sťažovateľ bol kupujúcim a v katastri nehnuteľností evidovaným vlastníkom predmetného bytu aj so spoluvlastníckymi podielmi na dome a pozemku podľa v poradí poslednej štvrtej kúpnej zmluvy.

Na odvolanie sťažovateľa krajský súd v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 800/2014 svojím rozsudkom z 19. januára 2015 rozsudok okresného súdu potvrdil

vo výroku o určení, že predmetný byt aj so spoluvlastníckymi podielmi na dome a pozemku patrí do dedičstva po [REDAKOVANÉ], a zrušil vo výrokoch, ktorými sa určovala neplatnosť štyroch kúpnych zmlúv, a v tomto rozsahu vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

Podľa názoru sťažovateľa boli porušené ním označené základné práva podľa ústavy a listiny a práva podľa dohovoru a dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 44 C 167/2007 a jeho rozsudkom z 9. apríla 2014, ako aj postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 800/2014 a jeho rozsudkom z 19. januára 2015.

Podľa sťažovateľa porušenie ním označených práv spočíva v nesprávnych skutkových a právnych záveroch okresného súdu a krajského súdu, ktoré svoje rozhodnutia založili na uplatnení zásady nemo plus iuris ad alium transfere potest, quam ipse habet bez vysporiadania sa s možnosťou jej prelomenia s ohľadom na posúdenie a vyhodnotenie dobromyseľnosti sťažovateľa ako nadobúdateľa predmetu kúpy. Sťažovateľ poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky (nálezy: I. ÚS 2219/2012, I. ÚS 143/07, II. ÚS 165/11, I. ÚS 3061/11, IV. ÚS 42/09), ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie 6 Cdo 71/2011). Porušenie svojich práv sťažovateľ namieta aj z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu aj napadnutého rozsudku krajského súdu.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III z 09. 04. 2014 pod sp. zn.: 44 C 167/1997 a Krajského súdu v Bratislave z 19. 01. 2015 pod sp. zn. 6 Co/800/2014, boli porušené základné práva [REDAKOVANÉ]... garantované 11 ods. 1, a čl. 36 ods. 1, Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 Dodatkového Protokolu č.1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľud práv a základných slobôd a čl. 20 ods. 1, ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 09. 04. 2014 pod sp. zn.: 44 C 167/2007 sa zrušuje.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 19. 01. 2015 pod sp. zn.: 6 Co/800/2014 sa zrušuje.

Okresný súd Bratislava III a Krajský súd v Bratislave je povinný spoločne a nerozdielne uhradiť trovy konania k rukám advokáta JUDr. Ondreja Mularčíka...“

Sťažovateľ v úvodnej časti svojej sťažnosti uvádza, že 2. apríla 2015 podal sťažnosť „proti porušovaniu základných práv a slobôd podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III pod sp. zn. 44 C 167/2007 a Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 6 Co/800/2014.

Dňa 22. 06. 2015 mi bolo doručené Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 222/2015-12 zo dňa 13. mája 2015, ktorým bola moja sťažnosť odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Ako vyplýva z odôvodnenia doručené Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 222/2015-12 zo dňa 13. mája 2015, moja sťažnosť bola v zmysle § 25 ods. 1 zákona NR SR č. 38/1993 Z. z...odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.“.

Podľa názoru sťažovateľa: „Z výkladu zákona je zrejmé, že všeobecné náležitosti sú uvedené v § 20 a § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pričom zo znenia § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde je zrejmé, že zákonodarca mal na mysli len splnenie náležitostí uvedených v § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde, nakoľko to je priamo v tomto ustanovení uvedené, a ustanovenia § 50 ods. 2 a ods. 3 zákona o ústavnom súde nie je možné považovať ako náležitosti návrhu, ktorých nesplnenie možno subsumovať pod § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom k tomu, že odmietnutie sťažnosti Uznesením sp. zn. I. ÚS 222/2015-12 zo dňa 13. mája 2015, je nezákonné, voči ktorému nie je prípustný opravný prostriedok, považujem takéto konanie za porušenie princípu právneho štátu zákazu denegatio iustitiae, ktorý vyplýva z princípu práva na spravodlivý proces...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom okresného súdu sp. zn. 44 C 167/2007 z 9. apríla 2014 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ sťažnosťou napáda rozsudok okresného súdu sp. zn. 44 C 167/2007 z 9. apríla 2014, ktorým určil neplatnosť štyroch postupne uzavretých kúpnych zmlúv a určil, že nehnuteľnosť (byt) aj so spoluvlastníckymi podielmi na dome a pozemku patrí do dedičstva po [REDAKOVANÉ], ako i postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci. Ústavný súd zároveň konštatuje, že túto časť sťažnosti mohol odmietnuť aj z dôvodu, že bola podaná oneskorene, a to na základe argumentácie uvedenej v časti II.2 tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 800/2014 z 19. januára 2015 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Sťažovateľ namieta porušenie svojich označených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Ústavný súd zo sťažnosti a z jej príloh zistil, že napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 11. februára 2015.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

V nadväznosti na citované znenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd konštatuje, že nemožno akceptovať sťažovateľovo tvrdenie o včasnosti podania tejto sťažnosti ústavnému súdu, ktorú odvíja od svojej predchádzajúcej sťažnosti z 2. apríla 2015 doručenej ústavnému súdu 8. apríla 2015, pretože ústavný súd túto sťažnosť po predbežnom prerokovaní senátu uznesením sp. zn. I. ÚS 222/2015 z 13. mája 2015 odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Podmienkou na iniciovanie konania pred ústavným súdom je podanie sťažnosti, ktorá spĺňa zákonom o ústavnom súde

predpísané náležitosti a je podaná včas. V prípade sťažovateľa to však napriek zastúpeniu kvalifikovaným právnym zástupcom tak nebolo.

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa, že „*ustanovenia § 50 ods. 2 a ods. 3 zákona o ústavnom súde nie je možné považovať ako náležitosti návrhu, ktorých nesplnenie možno subsumovať pod § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde*“, poukazuje ústavný súd na publikovanú judikatúru, z ktorej vyplýva, ako posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí (napr. II. ÚS 117/05, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. februára 2015, až 6. júla 2015, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2016